У цьому номері

★ *Про сміття, яке не горить, про мотовоз, який не біжить, про канцелярські деталі і так далі. (Стор. 2).*

★ *Старовєгипетські рекорди побито! (Стор. 3).*

★ *Хто ні меле, ні кує — тільки хліб жує... (На відкритті портретної галереї Перця). (Стор. 6—7).*

★ *Кам'яні баби в Одесі. (Стор. 9).*

★ *„Зроби сам" — технічні поради: як громаді не стояти на заваді. (Стор. 11).*

У Херсонській, Луганській та деяких інших областях УРСР торік одержали неприпустимо низькі врожаї кукурудзи. А кукурудза — це ж королева ланів!

Перець. — Робіть хід королевою, тоді виграєте...

ХЕРСОНСЬКА ОБЛ.

Мал. БЕ-ША

Перець

№ 7 (426). РІК ВИДАННЯ XX | Ціна 1 крб. | КИЇВ. КВІТЕНЬ 1960

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВЕРТОЛЬОТ

Поспішаю з своїми читачами радістю поділитися. Придбав новенького вертольота. У моєму перчанському господарстві ця штука прямо-таки незамінна. Хочеш летиш, хочеш стоїш. У повітрі стоїш. І зверху все видно, як на долоні. А якщо де є якесь неподобство, так воно зверху видне до найдрібніших дрібниць.

Отож завів я свого вертольота і вирішив зробити рейд для обкатки. Подався на південний захід від Києва. Погода хороша, льотна. І не помітив, як до міста Чернівців долетів. Глянув униз... А що ж це воно там, на Чернівецькому металоштампувальному заводі робиться? Щось не той... Не те, за що премії дають. Плану за минулий рік не виконали, та й цього року він не виконується. Не додає завод велосипедних деталей і квит! Спустився нижче, а мені з заводу й кричать:

— Ти, Перче, не дивись на нас з таким докором! Ми, Перче, раді були б план виконати, так Станіславська контора «Металопостачзбуту» нас підводить. І торік підводила, і цього року підводить. Металевої стрічки нам не відвантажує. А без цієї стрічки деталей не наштампуєш... А без деталей плану не виконаєш... Наші працівники вже сім разів у відрядження до Станіслава їздили, і телеграмами бомбардуємо ми той «Металопостачзбут», а металева стрічка ніяк до Чернівців не дотягнеться. Отож повертай, Перче, свого вертольота на Станіслав!

У мене, правда, другий маршрут був — на південь, отож довелось спочатку залетіти до Ізмаїла. Ще до Ізмаїла не долетів, бачу, йде поїзд, а на платформі якісь контейнери. Порівнявся з поїздом, лечу поруч і питаю у старшого кондуктора:

— Що везете? Звідки? І куди?

Відповідає:

— Веземо з Ізмаїльського консервного заводу аж на Донбас на заводи вогнетривкої цегли. А що веземо, то й важко сказати. По документах воно наче вогнетривкий лом, цінна сировина для повторної переробки, а насправді — саме тобі сміття, ледве тим ломом зверху притрушене. А по документах все справно, наче 20 тонн лому. Шкода тільки грошей та паровоза. Хіба на Донбасі свого сміття нема?

Отак за розмовами і не помітив, як до Білгород-Дністровського долетів. А тут нова халепа. Стоїть на станції новенький мотовоз... Власне, колись він був новенький. Стоїть і аж мукає, щоб його експлуатували, а його ніхто експлуатувати не хоче. А біля мотовоза стоїть елеватор для навантаження солі... І теж мукає. І його не експлуатують.

— А чиї це машини?

— Машини належать міськхарчокомбінатові, вони Тузлівському солепромислові адресувалися. Використати їх не можна, бо рейки на солепромислі до мотовоза не підходять, а мотовоз до рейок. А елеватора взагалі використати не можемо, бо він використовується лише у шахтах солерудників. За подарунок дякуємо Одеське обласне управління промислових і продовольчих товарів, це воно нас так «механізувало».

Взяв я і цей випадок «на олівець». І висновок такий роблю:

— Шановні і вельмишановні господарники, постачальники, виробничники! Майте совість. Не хочеться вас штрафами, доганами, прокурорами лякати. Ви ж люди свідомі, дорослі, розумні. Самі повинні розуміти, що й до чого. Що варто робити, а чого не варто. За що вам люди спасибі скажуть, а за що навпаки.

Тож давайте по-хорошому.

Так краще буде. І вам, і мені, і всьому нашому народному господарству.

А то тільки настрій мені зіпсували у першому ж польоті.

Обкатку перчанського вертольота провадив М. БІЛКУН.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Портрет бракороба.

ТАК І ГОЛОС ЗІРВАТИ МОЖНА

Мешканці вулиці Горького міста Козятина (Вінницька область) дуже здивувалися, дізнавшись, що Семен Каліcтратович почав на старості захоплюватись співами. Ще більший подив викликав той факт, що він завжди співає лише одну пісню: «Прийди, прийди, мій миленький!..»

І вже зовсім не могли люди збагнути, як це воно так виходить, що кожного разу, коли Семен Каліcтратович починає співати, до нього чимдуж біжить Іван Георгійович.

Недавно оце прибіг і вигукнув:

— Чого зволите, Семене Каліcтратовичу?!

— Сьогодні я зволю, щоб ви капітально реконструювали... ванну в моїй квартирі.

— Але ж, Семене Каліcтратовичу, дозвольте зауважити, що я вже вгатив на благоустрій вашої власної садиби та квартири понад п'ятдесят тисяч карбованців. Де ж грошей добути?

— Не мені вас учити... Витрати спишете на ремонт будинків та споруд.

— Буде зроблено! — відрапортував Іван Георгійович.

І зразу ж зняв робітників з виробничих об'єктів, відібрав найкращі матеріали і почав реконструкцію ванни. Та не встиг він здати роботу, як знову пролунало:

— Прийди, прийди, мій миленький!

І знову Іван Георгійович тут як тут:

— Чого зволите, Семене Каліcтратовичу?

— Подивіться на огорожу моєї садиби. Хіба це огорожа? З неї ж кози сміються. Ставте нову!

— Але ж, Семене Каліcтратовичу! Недавно ми переробляли її. Де взяти матеріали? Та й робітники зайняті на ремонті житлових будинків...

— Не мені вас учити... Будуйте огорожу!

— Буде зроблено!

Хто ж вони — отой, що наказує, і той, що виконує?

Наказує Семен Каліcтратович Вовкотруб — начальник Козятинського відділку Південно-Західної залізниці!

А виконує Іван Георгійович Зоря — начальник Козятинської дистанції будівель і споруд.

Не так давно начальником Козятинського відділку був Солонін. Тоді за його наказом капітально перебудували цю ж саму квартиру і витратили добру суму грошей. Та не встиг на місце Солоніна сісти Вовкотруб, як зразу ж почав переробляти все по-своєму.

Ні, не з того розпочав свою діяльність начальник Козятинського відділку Південно-Західної залізниці. Не ту ноту взяв Семен Каліcтратович. Так і голос можна зірвати.

Гр. ГРИМИЧ.

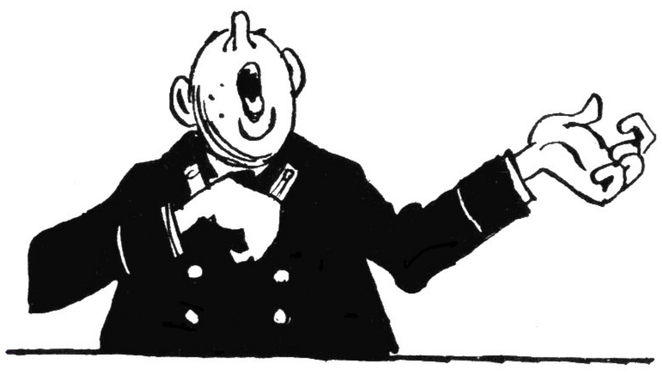

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Хіба через таких сусідів покажеш свої досягнення?!

ЕГИПТЯН обігнали

Петро Кельма взяв відпустку і приїхав у рідне село. Зібралися його родичі, прийшли знайомі, розпитують гостя, що він робить у місті. А Петро й каже:

— Я — будівельник. І наче непоганий, бо в передовій бригаді тепер. Ми робимо так, що дай, боже, кожному. Уявіть собі: наша бригада за два-три дні виводить поверх на 16 квартир. Ми використовуємо збірні конструкції і будуємо швидко.

— Дуже цікава твоя розповідь, Петре, — сказав колгоспник Захар Кислиця. — А проте наш колгосп «Маяк комуни» куди більше вашого світ здивував. Теж будівництвом. Ви за два-три дні поверх споруджуєте? А ми ось уже восьмий рік свій клуб воздвигаємо!

— Та в древньому ж Єгипті піраміди фараонів такими темпами будували! — вигукнув Петро Кельма.

— Е, далеко твоєму Єгиптові до нас, — відповів Захар Кислиця.— Наше будівництво вже таким бур'яном заросло, що в ньому і піраміда Хеопса сховалася б. Скажу тобі, що й будівельні матеріали у нас були, але вони пішли на інші потреби. Єдине нас утішає: на звітних зборах колгоспу голова правління т. Фастовець сказав, що ми вже наближаємось... Мине, мовляв, ще кілька років, і в нас клуб буде, як на картинці.

Цікаво, чи подобається така картинка керівникам Казанківського району (Миколаївська область)? Адже це в їхньому районі обігнали прадавніх пірамідобудівників.

* * *

А все ж таки керівникам колгоспу «Маяк комуни» не варто носа задирати...

Он у селі Скопіївці, Добровеличківського району, Кіровоградської області, теж сім років клуб будували.

І збудували... Такого там наробили, що всіх людей в навколишніх селах розвеселили...

Клуб є — і клубу нема. Стіни цього довгобуду ще й зараз ребрами світять, вікна дошками забиті. Село електрифіковане, а в клубі каганцем світять...

От вам і вогнище культури!

Давали премію тому, хто в бібліотеці хоч невелику газету прочитає. Не знайшлося охочих. Учасники гуртків художньої самодіяльності лише одне знали — цілу зиму на зубах грали. Ясно чому: груб у клубі не змурували, і там холодніше, ніж на Північному полюсі. Хто ж витримає?

Хороший, просторий зал у клубі, але він не обладнаний. Екран поставлено не на сцені, а з протилежного боку — отож, щоб побачити фільм, треба сісти не на стілець (бо їх там нема), а на плечі сусідові... Тільки так можна щось вгледіти.

Як бачимо, і в Скопіївці уміють світ здивувати: по воді ходять і пити просять. Клуб збудували, а культурно-освітню роботу проводити ніде, хоч до баби Меланки в хату просись!

* * *

Якось запитали ми одного:

— Що ж це ви так зневажливо ставитесь до людей? Чому не подумаєте про їхні культурні прагнення, чому хорошого клубу не збудуєте?

А він, хитро око заскаливши, відповів:

— Як ми все побудуємо, то що ж далі робити будемо? А в мене ж завжди сверблять руки до роботи...

Отакий трудяга!

Л. ГРОХА.

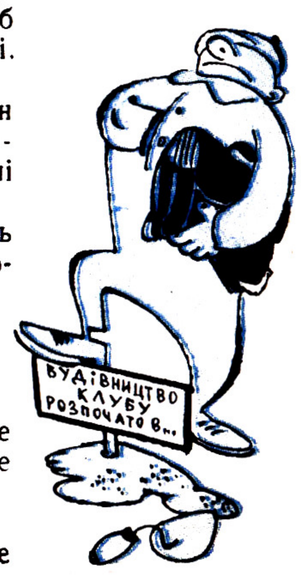

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Шуму навколо п'єси було багато...

Лише тут панувала тиша.

ПРО ДВІ ГУРГУЛІ ІЛЛІ ЦИГУЛІ

Ілля, пригнувшись, завулком чухрав,
Аж тут назустріч кум йому:— Ой, пробі!
Та що з тобою? Хто понабивав
Такі гургулі на твоєму лобі?

— Одну набила жіночка моя,
Пустивши спересердя в хід ковганку,
Бо звідкілясь довідалась, що я
Завів собі, крім неї, ще й коханку.

— Так, так! А друга ж гуля звідкіля? —
Лукаво посміхнувшись, кум спитався.
На лоба насуваючи бриля,
Зітхнув Ілля й по щирості признався:

— А другу приварила утюгом
Мені коханка в грізнім поєдинку,
Бо заднім десь пронюхала числом,
Що маю діток і законну жінку...

Євген БАНДУРЕНКО.

м. Одеса.

В ОСНОВНОМУ, ПРО АВТОРИТЕТ...

Дехто вважає, що авторитет — це так собі, що і без нього, без авторитету, можна непогано прожити на світі.

Дурниці!

Взяти хоча б Петра Васильовича Ступникова — керівника Тернопільської обласної контори-бази «Укрголовавтотракторопостачзбуту». Авторитетний товариш!

Оце недавно колектив контори зібрався для того, щоб обрати профорганізатора.

— Рекомендую товариша Калиненка, — виступив і сказав своє авторитетне слово Петро Васильович Ступников.

Працівники контори мовчали. Мовчали і думали про те, що П. П. Калиненко працює в колективі лише два місяці. Що за цей час він уже встиг себе проявити, як порушник дисципліни, хуліган (8 днів побув під арештом у міліції).

— Мовчання — знак згоди,— проголосив оратор і під гучні «охи» та «ахи» присутніх П. П. Калиненка було обрано профорганізатором.

А за кілька днів довелося знову скликати збори. І на цих зборах той же Петро Васильович Ступников, як найбільш авторитетний товариш, знову взяв слово першим й поінформував колектив:

— Профорганізатором ми вже Калиненка обрали. Тепер залишилося зробити ще одну дрібницю: прийняти т. Калиненка у члени профспілки.

Керівник контори не ждав, що з цього приводу скажуть працівники контори. Він упевнений у своєму авторитеті, у силі свого впливу на маси. От він і запропонував:

— Приймемо, значить, т. Калиненка у члени профспілки, а оформимо це заднім числом.

Так, з дозволу Петра Васильовича Ступникова, збори й вирішили.

Керує тепер профспілковою організацією не член профспілки, хуліган і порушник трудової дисципліни П. П. Калиненко.

Бо його ж не хто-небудь, а авторитетний товариш висунув.

Велика сила — авторитет!

ПРАЦІВНИКИ КОНТОРИ.
(9 підписів).

НАЗДОГАД БУРЯКІВ...

При одному слові «буряк» голова Золотниківської райспоживспілки Володимир Стахович Гуменюк починає неспокійно соватися на своєму службовому стільці.

А чому?

Минулої осені почали в райспоживспілці лічити, скільки овочів заготовлено. Все неначебто добре виходило, а от столові буряки потягли криву вниз. Малувато їх надійшло.

— Треба викликати заготівельників, протерти їх з пісочком, натиснути на них, — порадив директор райзаготконтори Омелян Бельзецький.

— Ет, таке й скажеш, — махнув рукою голова. — Викликати, натиснути... Тут, знаєш, треба, як то кажуть, наздогад буряків, щоб дали капусти... Розумієш?

І наказали Гуменюк та Бельзецький надійним заготівельникам виписати фіктивні квитанції на «прийняті» від колгоспів буряки.

Виписали. Показали, що заготували аж 306 тонн столових буряків і заплатили по 350 карбованців за тонну. Після цієї операції банк переказав колгоспам за оті «мертві буряки» 106 тисяч крб.

Різко пішла крива буряків вгору — план виконали аж на 150 процентів! Не дивно, що в обласному центрі, у Тернополі, похвалили золотниківських винахідників.

Добре закрутили! А що ж далі робити?

Не турбуйтеся. Наприкінці року комбінатори почали розкручувати... Вони «продали» колгоспам оті самі буряки, які восени «купили» в них.

Але що то за робота: купувати-продавати і баришу не мати? Золотниківські кооператори не такі. Вони «реалізували» буряки вже по 400 крб. за тонну.

Що то значить комерційні голови! Вихопили з колгоспів зайвих 18 тисяч карбованців і сидять собі тихенько, навіть не облизуються!

Але ж колгоспи наполягають: «Поверніть гроші, бо про все розкажемо...»

Отож і совається на своєму стільці Володимир Стахович Гуменюк, коли почує слово «буряк».

Г. ЛАВРЕНКО.

Мал. О. СОІНА
(Дніпропетровськ)

Є ще чимало випадків, коли будівельні організації здають житлові будинки з великими недоробками.

— Підпишіть акта... Самі ж бачите — лишилося тільки сміття прибрати...

— Та бачу... бачу!..

«Пересолив...»

До кімнати вбіг схвильований Іван Петрович Зажабренко, старший закрійник ательє мод другого розряду:

— Людочко, поздоров мене! — вигукнув він. — Сьогодні мені можна випити сто грамів!..

— З якої це радості? — запитала дружина.

— Ой, Людочко, я тобі і не розповідав. Але тепер можна. Все пронесло, як вітром здуло! Все минулось, а я так боявся, так переживав... Ну, просто пропасниця мене тіпала...

— Та що ж трапилось? Кажи, не тягни...

Іван Петрович підсів до столу і почав, жестикулюючи, розповідати:

— Ти бачила сьогодні ранком до мене на роботі заходив чоловік у чорній кепочці і сіренькому благенькому пальтечку?

— Ну, бачила, — готуючи стіл, відповіла ліниво дружина. — То й що ж з того?

— Так то ж звідти, з комсомольського штабу, ревізор їхній, чи як там він у них зветься...

— Ревізор? Чого йому треба було? — підняла запитливо брови Людмила Кіндратівна.

— Так, так. Ревізор. Він приходив у справі, про яку я тобі не розповідав, боявся розхвилювати. А тепер розповім. Тепер можна. Ну, знаєш, звинувачували мене в тому, що я хабарі беру, що молодих кравчинь до цього привчаю. Словом, багато чого пришивали...

— Хабарі? А звідки ж вони знають про хабарі? Хіба ти брав їх так, щоб хтось бачив?! — сплеснула руками дружина.

— Хе-хе, Людочко! Земля чутками повниться. Взяв в одного типа необережно, а він і розповів там, де не слід. Але ти не турбуйся, Людочко. Все вже минулось!..

Іван Петрович схопився з стільця і збуджено заходив по кімнаті.

— Ти знаєш, ласочко, я спочатку перелякався, розкаюватись почав, дещо навіть признався ревізорові. Ну, звичайно, зайшли ми з ним у буфет, за ширмочкою сіли, я замовив пляшечку коньячку, морозива, котлетку. Але, правда, він не пив. А морозиво з'їв. І таким, знаєш, добрим чоловіком виявився: хабарика взяв та й каже потім: «Дрібниці. Це ми все замнемо. Тільки ви, каже, докладніше мені про все розкажіть, щоб я знав, як і куди повернути. Тут нікого немає, окрім нас. Можете сміливо розповідати про все».

— Скільки ж ти йому підсунув? — не втерпіла дружина.

— А-а! Дурниця! Три тисячі дав...

— Три тисячі?! — скрикнула жінка. — Безсовісний!

— Хто безсовісний?

— Він безсовісний, ревізор твій! Мало йому було двох тисяч! От люди! І хто їх виховує отаких!?

— Не хвилюйся, Людочко. Тобі не можна хвилюватися. У тебе нерви. Не тільки три тисячі, він ще й відріз бостону на костюм попросив прислати. І адресок дав. Я вже відправив Митьком.

— Боже! Ще й відріз послав! — сплеснула руками Людмила Кіндратівна і, як лантух, повалилася на диван. — Який негідник! Який негідник! — повторювала вона.

— Нічого, нічого... — заспокоював її чоловік. — Зате все минулось. І тепер я буду спокійно спати...

* * *

А наступного дня Іван Петрович Зажабренко сидів у кімнаті слідчого і, поки той складав протокола, намагався вгадати, скільки років дадуть йому? І, на чому світ, картав себе за те, що не порадився з жінкою. «Мабуть-таки пересолив. Якби був дав дві тисячі, може б, все минулося добре. А то три тисячі! Молодий, непитущий, куди йому таку суму грошей подіти?»..

Я. РЕКРУТ.

м. Вінниця.

ДВІ ЗАГАДКИ

Днями Перець зв'язався телефоном з батьками м. Білгорода-Дністровського, Одеської області.

ПЕРЕЦЬ. Здоровенькі були! Дозвольте вам загадку загадати.

БАТЬКИ. Просимо, будь ласка.

ПЕРЕЦЬ. Без вікон, без дверей
І давно вже без людей...

БАТЬКИ (весело). Це наш єдиний на все місто театр. З 1956 року він у нас будується, ремонтується, перебудовується, переремонтовується...

ПЕРЕЦЬ. Молодці! Тоді дозвольте ще одну загадку загадати:
Коли ж будуть вікна й двері
Та ще й люди у партері?

БАТЬКИ (труться, мнуться, відкашлюються)...

Друга загадка лишається невідгаданою. А Перець жде відповіді з Білгорода-Дністровського. Йому байдуже, якою вона буде — усною чи письмовою. Аби ділова була!..

●

БУЦІМТО КУПИВ

Раніше вважалося, що купити можна тільки за гроші. Це вважалося так доти, доки т. Харкун (завідуючий Козелецьким райвідділом культури на Чернігівщині) не купив дуже оригінально в колгоспі «Комінтерн» кіноапарат для потреб районної кінофікації.

За гарні показники в роботі колгосп був тим кіноапаратом премійований. А райвідділ в один голос: «Продайте нам кіноапарата!»

Продали. За 4455 карбованців продали. А потім товариш Харкун схаменувся і заявив:

— Поверніть нам гроші, а кіноапарат буде буцімто ваш!

Гроші колгосп повернув, а кіноапарат так і залишився за райвідділом культури.

От які комерційні здібності у т. Харкуна! Треба тільки подбати, щоб зав'яли вони, не розцвівши.

Г. СИЛА.

ЗЛАЧНЕ МІСЦЕ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

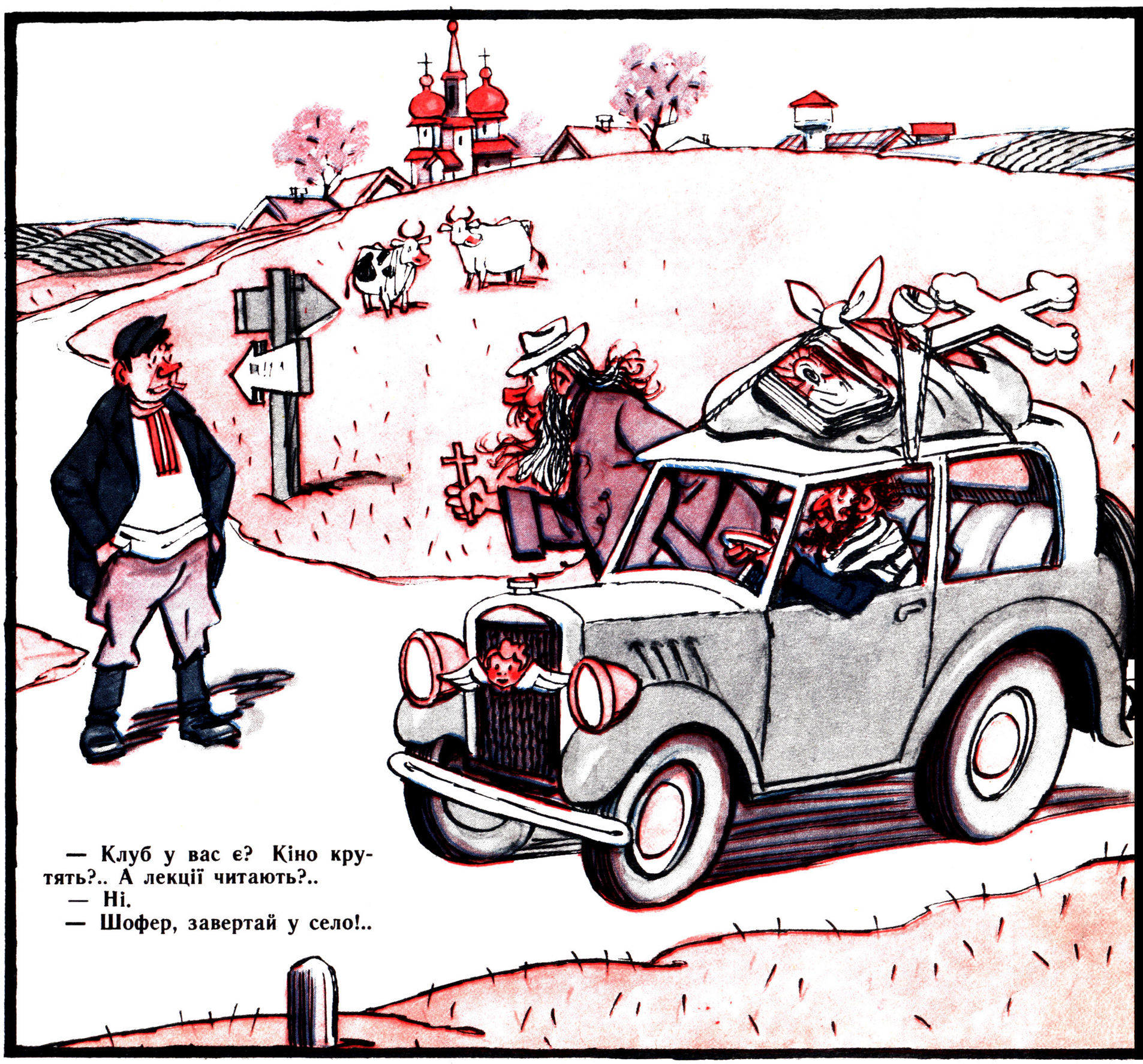

— Клуб у вас є? Кіно крутять?.. А лекції читають?..

— Ні.

— Шофер, завертай у село!..

НІЧ У ГОТЕЛІ

Мал. Л. КАПЛАНА

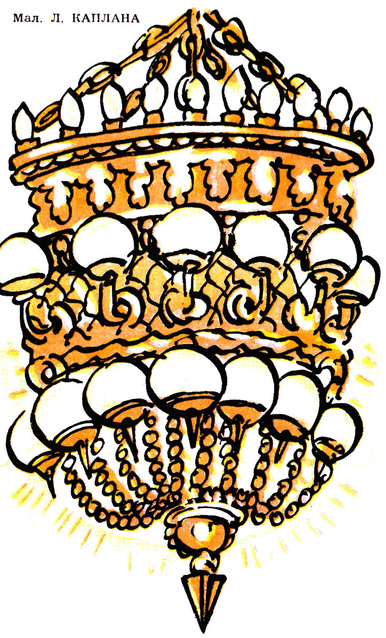

ПЛАТА ЗА СТРАХ

Народні усмішки

РОЗУМНА ВІДПОВІДЬ

Колись давно жив собі на світі пан на прізвище Гризецький. Був він людиною не дуже письменною, але вважав себе великим грамотієм. Підійде, бувало, до кого-небудь з челяді і починає задавати всілякі там хитромудрі запитання: чому, наприклад, у корови один хвіст, а не два, або чому кінь не має рогів.

Ніхто на такі запитання відповісти не міг, тільки плечима поведе — мовляв, біс його зна... А пан самовдоволено регоче:

— Дуррак! Болван! Природой єму ето дано! — І йде собі далі.

Одного разу він підійшов до свого кучера Омелька, якому декілька днів назад подарував старі стоптані чоботи.

— Ей, ти, чудак! Скажи, з якої тварі люди взуття носять?

Омелько не чекав такого запитання і, не зрозумівши, що, власне, пан від нього хоче, замислився...

— Та що ти, остолопе, думаєш?! — крикнув сердито пан. — З якої тварі оці твої чоботи, питаю?!

— А-а-а! — повеселішав кучер і, не задумуючись, випалив:

— Та з вас, паночку...

— Тьху, чорт! — істерично заверещав пан і пішов геть.

Повідомив Б. В. ЯНЧУК
з м. Вінниці.

НЕХАЙЛО

Жив чоловік на прізвище Нехайло. Одержав він у спадщину невеличку ділянку виноградника. Весною пішов Нехайло на виноградник подивитися, що там робити треба.

Подивився та й каже:

— Завтра візьму сапу і всю траву виполю. — І пішов додому.

А на виноградникові, у траві, було кодло маленьких лисенят. Як почули це, перелякалися. Прийшла стара лисиця, а лисенята до неї:

— Мамо, — кажуть, — приходив якийсь дядько і казав, що завтра прийде і всю траву виполе. Тікаймо!

Лисиця-мати каже:

— Сидіть спокійно. Це господар цього виноградника. Я його знаю. Він не скоро прийде.

Минуло чимало часу. Приходить Нехайло на виноградник з сапою. Дивиться — бур'ян по пояс. Почухав потилицю.

— Ех, — каже, — тут сапою нічого не зробиш. Піду додому, візьму косу.

Та й пішов.

Лисенята почули, та до матері:

— Мамо! — кричать. — Тікаймо! Знову приходив той чоловік. Пішов додому за косою. Зараз прийде, поріже нас.

— Грайтеся і нічого не бійтеся, — відповіла лисиця.

Минуло ще місяців зо три. Приходить Нехайло вже з косою. Спробував косити, коса не бере. Подумав Нехайло та й каже:

— Спалю бур'ян. Піду візьму сірники.

— Тепер тікаймо, — сказала стара Лисиця, — це він зробить!

Повідомив П. С. МАЙНОВ
з м. Одеси.

БАНЯ НА ЯЗИЦІ

У селі Ракове (Вознесенський район на Миколаївщині) є промислова артіль імені XVI партз'їзду. Випускає вона різні будівельні матеріали — цеглу, вапно, черепицю.

Хто знає, як робиться цегла, тому не треба пояснювати, що цій промартілі дуже й дуже потрібна баня.

А ось бані якраз і немає. Її там четвертий рік будують. Тільки будують не руками, а більше язиками.

Майже на кожних зборах голова артілі т. Бінд обіцяє:

— Баня буде!

І так гаряче обіцяє, що аж пара з нього йде, аж лоб росою вкривається, наче щойно з бані чоловік вискочив.

Три роки отак про баню розбалакують... І — зверніть увагу — де? В артілі, яка глину має, вапно має, має цеглу й черепицю. Воду теж може знайти, як до діла дійде.

Це вже й справді треба вміти: на кожусі сидіти і трястися від холоду.

П. СЛИВКА.

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРЕЯ ПЕРЦЯ

Гультіпаки

perec-ua.
perec-ua.

Мудрість народна, у віках одстояна, повчає: «На дерево дивись, як родить, а на людину, — як робить».

Праця сотворила людину. Праця і звеличує її.

Праця у нас стала законом життя.

Вийдете на святкову демонстрацію — до вас з уквітчаних портретів посміхаються обличчя людей, уславлених працею. Портрети трударів дивляться на вас з «Дощок пошани». Їх портретами у нас прикрашаються сторінки газет і журналів.

Але є інші люди... Їх портретів ви ніде і ніколи не побачите. Мало того, ці люди ні за що на світі не погодяться, щоб хтось десь виставив їхні портрети напоказ.

От ми й виставляємо їх у нашій портретній галереї.

* * *

ІГАШОВ Микола Олександрович. Здоровий, молодий хлопець. Живе в центрі Києва, на Хрещатику, в будинку № 15. А на які кошти живе?

— На пенсію, — каже він.

— Ви що ж, у дев'ятнадцять років стали пенсіонером?

— Не я, а мама — пенсіонерка.

— А самі ж ви чому не трудитесь?

— Та от думаю, за що взятися.

Рік думав, другий... Якось у глибокій задумі заліз рукою в чужу кишеню. Обпікся так, що кілька місяців дома не ночував. Тепер знову думає, але до роботи не стає.

Мислитель!

* * *

КУЛЬБИЧ Ніна Дмитрівна (вул. В. Житомирська, 13, кв. 12).

Ця, навпаки, живе бездумно. Хто усміхнувся — той і друг. За другом на край світу піде, тільки не на роботу.

Про людське око якось влаштувалася в промартіль, і то тільки для того, щоб довідку одержати. Тепер — бідкається:

— Від роботи — у мене в спині ломота!

Воно, може, й правда. Бо коли вона по ресторанах з своїми партнерами танцює, то вже так ламається, так вигинається, що аж дивитися гидко.

* * *

ЧИГИРЬОВ Андрій Іванович (Косогорний пров., 13, кв. 6). Мужчина, як кажуть, в соку А працювати, між іншим, не любить.

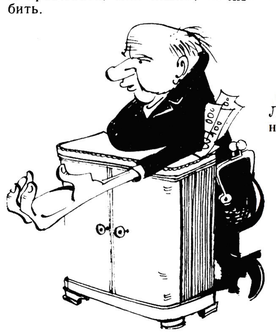

Раніше, кажуть, Андрій Іванович гав ловив та витрішки продавав, а тепер його до меблів потягло. З ранку і до вечора крутиться біля мебльових магазинів, бере гроші у людей та щось їм на вухо нашіптує. Що саме — цього навіть слідчі органи відгадати не можуть.

* * *

ПРОКОПОВИЧ Світлана Володимирівна (вул. Тургенєвська, 14, кв. 3). Молоденька. Гуляти раденька. Від неділі до неділі — все в одному ділі: асфальт міряє. Виміряла Київ уздовж і впоперек і може з точністю до одного метра визначити, яка відстань від ресторану «Спорт» до ресторанів «Динамо», «Лейпціг», від «Театрального» до «Інтуриста» тощо.

За гульками їй, горопашній, дихнути ніколи, не те що працювати.

* * *

КУЦ Григорій Степанович вул. Полупанова, 23, кв. 86). Людина з гучним іменем! Це про нього складено пісню:

Грицю, Грицю, до роботи, —
В Гриця порвані чоботи...

Спеціальність у Григорія Степановича прекрасна — автомеханік. Але замість того, щоб трудитися за спеціальністю, він удався до іншої вельми хитрої механіки: спекулює автодеталями, вичавлюючи із власників автомобільної техніки все, що вони можуть дати.

Автопортрет Григорія Степановича Куца ми і виставляємо на всенародний огляд.

* * *

ШВЕДОВ Володимир Васильович (Хрещатик, 50, кв. 14). Хлопець — дзвін! У свої 24 роки все ще ніяк не може вирішити, до чого руки прикласти.

Людей запевняє, що готує себе в актори, і з ранку до вечора тиняється по місту, «вивчає життя»...

За цим захоплюючим заняттям вже раз попався в чужій квартирі біля зламаного гардероба.

Відпочив після цього Володя на казенних харчах і знову з головою «поринув у життя». А працювати не хоче.

— Я дармоїд?! — обурюється він. — Та я за все, що не з'їм, розплачуюся до копієчки... Де гроші беру? А це вже моє діло.

* * *

Ні, малошановні нероби і гульпітаки, це не тільки ваше діло! Це — діло кожного, хто керується найсправедливішим у світі законом: «Хто не працює, той не їсть!»

А ви хто є в цій трудовій сім'ї?

Хочете ви того чи не хочете, а відповідати на це запитання доведеться. І людям, і власній совісті.

Якщо, звичайно, вона у вас є.

Чергові екскурсоводи
Г. БЕЗБОРОДЬКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Коза. — Чи я ж тобі не казала, щоб ти не їв зеленого дуба...

●

Мал. К. ЗАРУБИ

— Дай йому ще. Це він виступав проти того, щоб взяти нас на поруки.

Знову — свастики на будинках, знову — антисемітські написи. Весь світ схвильований, тим, що коїться у Федеративній Республіці Німеччини, де політика заохочення колишніх націстів вже починав давати свої зловісні сходи. (З газет).

Фотомонтаж Р. МАТУСЕВИЧА.

Націстську чуму ще не знищено.

НОВА КАР'ЄРА „ТОТАЛЬНОГО" ФАХІВЦЯ

У травневі дні 1945 року гітлерівський віце-адмірал Гельмут Гейє, піднявши руки вгору і вигукнувши рятівне «Гітлер капут!», здався в полон американцям. У першу мить фашистський вояка натерпівся страху. Та й було чому. У його послужному списку значилися торпедовані цивільні пароплави, пущені на дно транспорти з жінками та дітьми й інші піратські діла.

Та все обійшлося. Гейє відбувся легким переляком. Американські військові власті відпустили гітлерівського адмірала на всі чотири вітри.

Битий адмірал швидко зорієнтувався й пристав до ХДС — партії самого Аденауера. Фашистський недобиток став «демократом» та ще й християнським! Ще трохи крутнувся сюди-туди — і, дивись, він уже депутат бундестагу від цієї партії!

Все нібито йшло добре у новоспеченого демократа. І добру пенсію одержав, і непогану віллу зберіг, і депутатськими привілеями користувався. Та вовка все в ліс тягне. Так і кортить тому адміралові різні воєнні плани розробляти.

На войовничий запал старого гітлерівського вояки знайшовся в Західній Німеччині попит.

Ще в 1954 році Гельмут Гейє склав детальний план створення у боннській державі нового «фольксштурму», на зразок того, що мав (навесні 1945 року) врятувати Гітлера від катастрофи. Все до найменших дрібниць передбачив Гейє у своєму плані — і як підлітків та дідуганів мобілізовувати, і як жінок під рушницю ставити, і ще багато чого.

Дехто тоді взяв під сумнів авторство Гейє, — мовляв, адмірал багато чого по-школярському списав тут у Геббельса. Але боннським правителям творіння Гельмута Гейє дуже припало до серця. Правда, в 1954 році боннські реваншисти ще не наважувалися так одверто брязкати зброєю, як вони це роблять тепер, і марення гітлерівського адмірала довелося сховати в шухляду. Але самого Гельмута Гейє в Бонні записали до свого активу.

І ось тепер раптом знадобилися таланти фахівця «тотальної війни». Адмірала викликали до самого боннського військового міністра Йозефа Штрауса і доручили терміново скласти, вже не для власної втіхи, а для боннської держави, план нової «тотальної війни».

Гітлерівський вояка браво стукнув підборами й заходився коло плану. У Геббельса адмірал списав, так би мовити, загальні принципи. Але, зважаючи на «прикмети часу» (Гітлер планував звичайну війну, а їхні боннські послідовники мріють про атомну), Гельмут Гейє перелицював геббельсівські настанови на новий, атомний лад.

Буйна фантазія фашистського вояки з партійним квитком «християнського демократа» в кишені не знає меж. Чого тільки не напланував він!

Усе населення боннської держави — під рушницю! З дітьми і немовлятами! А хто вже остаточно непридатний, того — в робочі команди, хай попрацює на війну!

Геббельс планував перебазувати під землю лише заводи та склади боєприпасів. Для Гейє це дрібниці. Він запланував загнати під землю цілі міста.

Все передбачив адмірал. Навіть — пересувні резиденції для уряду.

Гельмут Гейє дбає не лише про одну боннську державу, а й про всіх спільників Бонна по НАТО. Він передав свій проект на розгляд дорадчих зборів Західноєвропейського союзу. А там прочитали і схвалили. Сподобалося, виходить. А те, що «тотальний» план Гейє передбачає знищення мільйонів людей, то це вже дрібниці...

Окрилений успіхом, Гейє вимагає швидшої реалізації свого плану. Підтримка самого Штрауса на його боці. Боннський міністр вже заявив, що, відповідно з планом, складеним Гейє, буде перебудовано всю військову справу в боннській державі.

Отакі християнські діла творить боннський «демократ» з багатою біографією фашистського пірата.

Я. ВАЛАХ.

Постійний відвідувач однієї з чернігівських їдалень якось сказав:

— Дурниці оті вареники і варениці. Інша справа борщ, хоч і поганий, зате — багато!

Знайшлися люди, що не погодилися з цією думкою. Вони порадили прихильникові борщу хоч раз покуштувати вареників у будинку № 29 по вулиці Шевченка

Відвідувач розшукав той будинок. На ньому красувалася велика вивіска «Варенична». Зайшов. Сів. Чекає офіціантку. Аж ось і вона. Майнула під самим носом з підносом, повним холодними закусками, і підпливла до столу, де вже цокалися склянками і гукали «будьмо!»

Обслуживши цей стіл, офіціантка завернула до іншого, де сиділи відвідувачі, біля ніг яких зручно примостилися дві пляшки з білими голівками. Потім вона хвилин з десять простояла біля третього столика, чемно відхиляючи пропозицію клієнтів випити разом з ними за здоров'я «всіх святих».

Нарешті, підійшла і до прихильника борщу, взяла у нього замовлення і за якісь 20—30 хвилин принесла йому тарілку вареників і пляшку кефіру.

Налив собі чоловік склянку кефіру, пригубив і... носом закрутив: кефір одгонив горілкою. Невже зіпсувався? Невже перестояв і «грати» почав? Ні, кефір був свіжий. Несло спиртним із немитої склянки.

— Можна, звичайно, й помити у воді, — розважливо пояснила офіціантка. — Але так, на мій погляд, краще. Горілка, вона всі бактерії знищує...

Тільки-но чоловік націлився виделкою на вареника, як за спиною щось лунко стрельнуло, і на вареник упала пробка від «столичної».

Цього разу чоловік уже не витримав:

— Що ж це у вас тут, варенична чи корчма?

— Читайте вивіску! — відповіла йому офіціантка.

— Дайте книгу скарг.

— Чули?! Вивіски прочитати не зміг, а ще книгу просить!

— Але ж ви не знаєте, що я там писати збираюся?

— Знаємо: благодареники за вареники. Ви — не перший...

Так і пішов чоловік. Теперь, мабуть, уже ніхто його не переконає, що вареники смачніші за борщ, ніхто не зіб'є його з твердих смакових позицій.

Навіть — керівники громадського харчування м. Чернігова.

К. КАРДАШ.

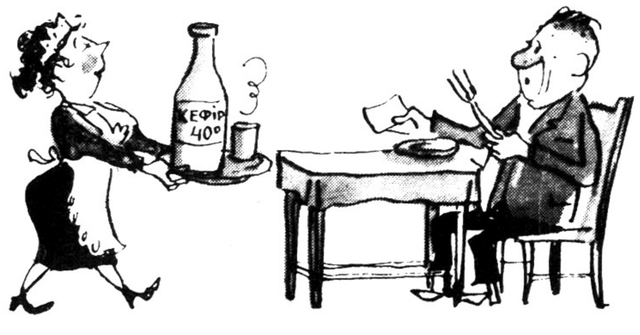

Кам'яні баби

З найдавніших давен у степу під Одесою манячили немудрі витвори стародавніх скульпторів — кам'яні баби.

Всі звикли бачити їх на одному місці, і раптом, — о жах! — баби подалися на Одесу.

Очевидці встановили, що дві з них влаштувалися сторожами біля музею та й стоять там і досі, а решта рушила в напрямку до міськради і десь зникла.

Проте одесити були певні, що шила в мішку не заховаєш, а кам'яної баби і поготів.

І правда. Перших кам'яних бабів виявили мешканці Приморського району м. Одеси.

Сталося це в день вступу на пост голови виконкому райради т. Тоскіна і призначення завідуючою загальним відділом т. Борман, дільничним інженером т. Фішмана та інших.

Рівно через місяць виборці району впізнали кам'яних утікачок остаточно.

— Ось де вони, кам'яні баби! — сказали виборці.

Ця колективна характеристика народилася в коридорах і приймальних райради...

Ось у заповідні двері голови виконкому райради стукає найсміливіший відвідувач. Двері німі. Стукає найсміливіший з найсміливіших. Дарма.

Тоді він рішуче відчиняє двері і запитує:

— Можна до вас?

Німа тиша. А за столом сидить людина і не подає ніяких ознак життя. Знову запитання, але людина і не ворухнеться.

Відвідувачеві стає моторошно. Страшна думка стріляє в голові: «А може, той, що за столом, уже захолов? Може, й швидку допомогу пізно викликати?»

Але з'являється секретар і розвіює страхи.

— До голови можна звертатися лише в письмовій формі!

— Зверталися вже! — вигукують кругом.

— Значить, з дурницями лізли!..

Не потрапивши до голови, відвідувачі починають розходитись до нижчестоячих діячів.

— До вас можна? — просовує в двері загального відділу голову громадянка Корецька.

Скрипить відповідь:

— Не заважайте працювати!

Громадянка Корецька починає благати, — мовляв, люди добрі, розшукайте документи на прибудову по Новій вулиці. Тільки й всього.

— Я не Шерлок Холмс. Немає в нас документів.

— У вас вони! Другий рік пороги оббиваю.

— Я не відповідаю за своїх попередників...

Довго просила громадянка і таки допросилася: було проведено титанічну роботу по висуванню зі столу т. Борман першої шухляди і — о, чудо! — документ знайшовся.

Громадянка Корецька схопила папірця і рушила на прийом до т. Фішмана. Той довго не затримував Корецьку. Замість того, щоб завірити документ своїм підписом, він сказав:

— Знати нічого не знаю. Ідіть собі з богом.

...Десята година ранку.

Група відвідувачів поспішає до приймальної членів виконкому райради. У двері стукають. Тиша. У двері ще раз стукають. Тиша.

Цього разу у приймальній справді нікого немає. Чому? Тому, що товариші, як завжди, запізнюються. А хто приймає сьогодні? Греков?

— А-а-а, — розчаровано тягнуть відвідувачі, — толку від нього не доб'єшся.

...Глибоко помиляється той, хто думає, що кам'яні баби осіли лише у Приморському районі Одеси.

Ось гарний будинок наукової бібліотеки ім. Горького. За вікнами видно людей, що поринули у наукові премудрості. У бібліотеці тихо-тихо. І раптом біля ганку з гуркотом і ripом, з бензиновим смородом, зупиняється велетень-автобус. Чому він тут зупинився? Хто дозволив заважати читачам? Ага, сюди, під самісіньку бібліотеку, перенесено автобусну зупинку. І всі бачать у цьому почерк якоїсь кам'яної баби.

З автобуса вилазять дуже горласті тіточки, ті, без яких не обходиться жоден базар. Чути крик:

— Ой, божечку мій, а моя зозуляста вилізла з кошика і побігла прямо в бібліотеку! Ловіть, ловіть, люди добрі!

Відвідувачі бібліотеки затикають вуха. Співробітники пояснюють:

— Багато разів скаржилися міськраді, просили перенести зупинку, і як об стіну горохом.

Підемо далі. Майже на кожному магазині, біля вітрини наліплено заклики: «Не погасив лампочку — завдав збитків».

А у вітринах міста цілу ніч горять тисячі, а може, й десятки тисяч лампочок.

В «Енергозбуті» нам пояснили:

— Лампочки у вітринах горять для того, щоб кожен, навіть уночі, міг прочитати наш заклик.

І ми знову впізнаємо логіку кам'яної баби.

Одна з кам'яних бабів влаштувалася начальником міжміської автобусної станції і працює там зараз під псевдонімом Попандопуло.

Уже годину добиваються пасажири у т. Попандопуло відповіді на запитання:

— Чому запізнюються автобуси на Миколаїв та Херсон?

— Не знаю.

— А хто знає?

— Не знаю, хто знає.

— Викликайте автобус з резерву!

— Не викличу!

— Чому?

— Тому...

І все. Ніяка кам'яна баба не відповість лаконічніше і категоричніше.

Старожилів Одеси може здивувати, як це ми так блукали, що з Дерібасівської і Пушкінської потрапили аж на Грецьку площу до зупинки автобуса. Але це не з нашої вини. Ми довірилися назвам вулиць і дали отакенний гак!

Уже не перший рік керівники міста б'ються над тим, щоб ліквідувати однакові назви вулиць і не вішати на три будинки однаковісінькі номери.

Але, видно, робота по впорядкуванню назв і номерів виявилася їм не під силу.

От і живуть собі в місті близнюки-вулиці і близнюки-будинки. Запитайте в довідковому бюро, де, приміром, вулиця Райдужна, і моментально дістанете відповідь:

— Є в Ленінському районі, є і в Іллічівському районі...

...В Одеській міськраді багато відвідувачів. Тут завжди шумно. Часом буває навіть дуже шумно. Ось чути крик в кабінеті заступника завідуючого міським відділом культури (так-так, саме культури) т. Забєліна. Досі нам доводилося мати справу з занадто спокійними особами, іменем яких названо наш скромний твір. І раптом виявляється, що серед них є й особи нервові. Особа кричить:

— Залиште мій кабінет!

Відвідувачка — квитковий касир курортів «Наука» і «Батьківщина» Миронова даремно намагається щось сказати Забєліну. У відповідь ревище:

— Геть з кабінету і з роботи геть!

— Треба ж по-людському розібратися...

— Я на роботі, а не дома!

Після відвідання відділу культури тягне до лікарні, — підлікувати нерви. Але ми йдемо до міськздороввідділу.

— Ви мене скоро з світу зживете! — Це з сльозами на очах каже колишня славна захисниця Одеси, мати трьох дітей Мальвина Никонова-Дунай.

Чоловік, до якого звертається т. Никонова-Дунай, видно, універсальний індивідуум. Він одночасно пише і розмовляє телефоном, й удає при тому, ніби уважно слухає відвідувачку. В порядку інформації пояснюємо: це черговий інспектор міськздороввідділу т. Остапенко. Ось він поклав трубку і з подивом цікавиться:

— Ви до мене?

— Я сто раз вам це вже казала.

— Капризуєте?! Можете йти!

Нервовохвора людина в напівпритомному стані змушена казати в сто перший раз:

— Я не можу працювати, я хвора, мені пора на пенсію. Чому мене не направляють на «ВТЕК»?

— Не заважайте керувати!.. Я зараз розбираю справу закоренілого бюрократа — заступника головного лікаря дев'ятої поліклініки Рейзиної. На одному клаптику паперу вона примудряється давати відповіді відразу трьом скаржникам. Це ж ганьба! Так що не заважайте мені воювати з бюрократами...

На вулиці проти музею ми наздогнали т. Никонову-Дунай.

— Що це за люди! — зітхнула вона. — Ні душі, ні серця в них. — І показала рукою на музей, на сторожі біля якого стояли кам'яні баби. — Ось хто вони!

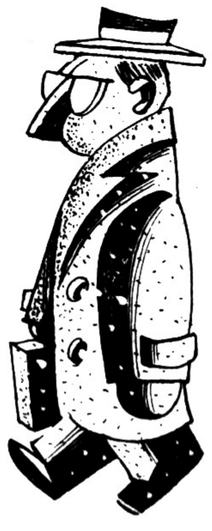

Коли вона сказала це, нам здалося, що навіть на сірих, байдужих обличчях кам'яних статуй з'явилася тінь образи.

Валентин БІЛОУСОВ,
спец. кор. Перця.

м. Одеса.

Любий Перче!

У пісні співається так: «По цей бік гора, по той бік друга...» А в нас, у Гнівані, можна співати так: «По цей бік «Радио майстерска», по той бік «завивка дамская и мужская». Поміж тими не дуже письменними вивісками і табличками висить ще багато не дуже грамотних зразків рекламної продукції.

Приїжджі люди кажуть, що в Гнівані вивісок більше, ніж у Києві. Це перебільшення,—вивісок у райцентрі, звичайно, менше. А от помилок на них набагато більше. Це факт! Висять вивіски на стовпах, висять і на деревах. Особливо полюбляють у Гнівані прибивати їх до «зелених друзів». Чим вище і товще дерево, тим більше вабить воно заповзятих рекламістів. Велику муку доводиться терпіти тут деревам від гвіздків, загнаних у їхнє живе тіло, й од неписьменних вивісок. А от ні голова сельпоської Ради т. Риндіна, ні завідуючий райвідділом культури т. Цісар ніяких мук не терплять. Вони вже так звикли до цієї неписьменності, так зжилися з нею, що просто не помічають її.

Просвіти хоч ти їх, Перче!

С. ГОЛУБ.

Вінницька область.

Коли б ти знав, як реготав уповноважений «Головторчормету», Жмеринського району, Матківський Мефодій Іванович, коли почув, що його притягають до відповідальності за пияцтво та бешкетування, «Кого, — вигукнув він. — Мене? А оце бачили?!»

І він показав те, що баба Параска бабі Палажці через тин показувала. Мовляв, ще не народився той, хто мене до відповідальності притягне.

Того ж дня на станції Подільський Пост вихилив він оковитої і давай перед поїздом на залізничній колії кренделі виводити, людей ображати. Доставили його перед грізні очі самого т. Перегудова. І тут сталося неймовірне: Перегудов виструнчився перед бешкетником і наказав його негайно відпустити.

От і спробуй тепер, Перче, Мефодія Івановича Матківського голими руками взяти, коли сам заступник начальника Жмеринської залізничної міліції т. Перегудов перед ним навшпиньках ходить.

І. ЛЮБИЦЬКИЙ,
начальник станції Подільський Пост.

Хороша штука торгівля в кредит. Їй віддають належне і покупці і продавці. Віддали належне цій торгівлі і в місті Артемівську. Але всі по-різному. Наприклад, завідуючий торговим відділом Артемівської міськради Михайло Ісакович Зельдис по-своєму зрозумів торгівлю в кредит. Він вирішив відпускати в кредит не товари, а саму культуру торгівлі.

Михайло Ісакович розбив місто на квадрати і до кожного магазину «прикріпив» робітників з того чи іншого підприємства. Міцно прикріпив, ніяк не відкріпишся. А в результаті виходить ось таке:

— Мені фотоапарат!

— У нас немає фотоапаратів, беріть пальто!

У другому магазині:

— Мені пальто!

— Беріть виварку, ми пальтами не торгуємо.

Поткнувся в інший магазин — зась, бо ти до нього не прикріплений. От тобі й торгівля в кредит.

Порадь, Перче, Михайлові Ісаковичу відкріпитися від його дивного розпорядження, бо воно тільки торгівлі заважає.

А. ГАЙВОРОНСЬКИЙ.

м. Артемівськ,
Сталінської області.

Спробуй розгадати таємницю розпису руху поїздів на 1960 рік, складеного пасажирською службою Південно-Західної залізниці. У тому розписі ясно визначено зупинку пасажирських приміських поїздів на 84 кілометрі перегону Тетерів—Ірша. Але ми не пам'ятаємо випадку, щоб цього року хоч один поїзд тут зупинився: прогуркотить, махне хвостом пасажирам, що товпляться на зупинці, і мчить собі далі, незважаючи ні на що — навіть на розпис, затверджений Міністерством шляхів СРСР.

Цікаво було б, Перче, розпитати працівників пасажирської служби Південно-Західної залізниці, як вони той розпис писали. Чи не вилами по воді?

М. ЄВДОКИМЕНКО,
голова сільради.
с. Макалевичі,
Малинського району,
Житомирської області.

Ми — залізничники, і діло наше тобі відоме: доставляти вагони з вантажами туди, куди в накладній зазначено. За свою багаторічну практику всяких вантажоодержувачів нам доводилося бачити, а таких, як Сумський райавтошосдор (начальником там М. Я. Хорощенко), то і вдень з свічкою пошукати.

Для цієї шановної організації на ст. Торопилівку, Південної залізниці, прибувають вагони з щебенем. Прибудуть і стоять собі тихенько в тупику, поки т. Хорощенко прокинеться, очі протре, позіхне смачно, потягнеться та піде робочу силу організувати. Так дві-три доби і пройде, доки той щебінь розвантажать.

Звичайно, така «організація» даром не проходить, за неї треба платити штрафи. Але у цій справі т. Хорощенко проявляє більшу оперативність — штрафи він сплачує повністю і регулярно. Адже це не з своєї кишені.

І. ТАРАСЕНКО,
начальник станції Торопилівка.

С. ТАРАН,
секретар партійної організації.

НЕЗВИЧАЙНІ ПРИГОДИ

ПРОМОК ДО КІСТОК голова Овруцької (Житомирщина) міськради П. Л. Карманець, чекаючи автобуса на Овруцькій зупинці. Цокаючи зубами, він заявив: «Не я буду, як не поставимо тут халабуду!»

А коли висох і зігрівся, забув про свою хорошу обіцянку...

ТРІСНУВ УНІВЕРМАГ у Березані (на Київщині), збудований в 1952 році будівельно-конторою облспоживспілки. Люди підходити до нього бояться: четвертий рік він стоїть боком. Будівельникам-халтурникам це поки що боком не вийшло.

ВИБУХ величезної сили стався в новозбудованому клубі села Котівка на Тернопільщині.

Після того, як майстри Копичинської рембудконтори Комариця і Музика змурували груби в клубі, хтось задумав розпалити в них вогонь. Не минуло й години, як груби з тріском та гуркотом розвалилися...

В ОСТАННЮ ХВИЛИНУ

* Як стало відомо редакції з вірогідних джерел, швець шевської майстерні Дубровицького райпромкомбінату (Ровенська область) Я. А. Воробйов перестав красти і спекулювати шкірою в зв'язку з переходом його з майстерні в тюрму, за вироком народного суду.

* З постійним відривом від місця роботи, проживаючи в райцентрі, керують радгоспом «Водяне» (Кам'янко-Дніпровський район Запорізької обл.) директор його Каниболоцький, секретар парторганізації Голубович, агроном, зоотехніки, інженери та техніки. Такий стиль керівництва дав перші результати— півтора мільйона карбованців збитків за минулий рік.

Новини медицини

КАЛАГАРІВСЬКІ БЛИЗНЮКИ

Незвичайні близнюки знайшлися в селі Калагарівці (Скалатський район на Тернопільщині). Один з них нині перебуває у дитячих яслах, а другий — в родильному будинку. Прізвище першого близнюка — Чернецький (про нього Перець торік писав у № 23). Другий близнюк — це т. Сергіюк, голова колгоспу ім. Сталіна.

Коли цим «малюкам» нагадують, що час уже звільнити приміщення родильного будинку і ясел, зайняті ними під квартири, то другий близнюк тільки «агусі» робить, тобто посміхається, а перший, Чернецький, починає згадувати маму, бабу, тата й інших родичів у таких словесних комбінаціях, що стіни червоніють.

Жаль, що в Скалатському районі медицина така безсила й одинока в поєдинку з упертими та неслухняними близнюками!..

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

«Про ласих на ковбаси» — під такою назвою у № 19 (1959 р.) журналу було вміщено фейлетона, в якому розповідалося про незадовільний добір кадрів у системі Комсомольської райспоживспілки.

Голова Вінницької облспоживспілки т. П. Фурса повідомив, що за допущені порушення в доборі кадрів та безгосподарність голові Комсомольської райспоживспілки Білгородському М. І. оголошено сувору догану з попередженням, а директора чайної Мільмана з роботи знято. Правлінню Комсомольської райспоживспілки запропоновано звільнити з роботи дружину Мільмана — майстра безалкогольного цеху чайної, Танадайчука—завідуючого лісоскладом, Шварца — товарознавця-експедитора, як таких, що не відповідають своєму призначенню.

На ряд інших працівників РСС за різні порушення накладено адміністративні стягнення.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

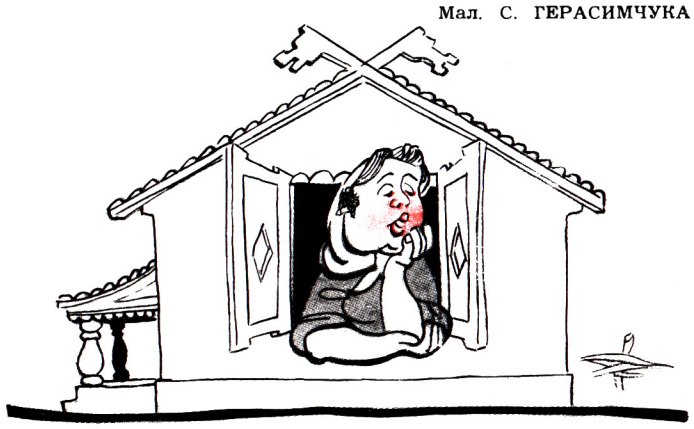

«Напрасно старушка ждет сына домой...»

ФУТБОЛЬНЕ

ДИТЯ БОЛІЛЬНИКА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Перші слова.

Мал. Л. БОЙКА

Після першого матчу.

Зроби сам

ВСТУП

У цьому розділі ми будемо друкувати поради, як робити людям приємне.

Зроби це сам, чоловіче добрий! — радитимемо ми. — Зроби власними руками. Зроби по совісті. І хай про тебе пишуть нариси, а не фейлетони, оди, а не памфлети.

На кожному кроці пам'ятай, що радянську людину треба шанувати, цінувати. Та й ти теж радянська людина. Тож шануйся! А хто шанується, того й люди шанувати будуть.

ЩО МОЖНА ЗРОБИТИ ЗА ХВИЛИНУ

Два роки тому перед начальником відділу робітничого постачання Дніпропетровського відділення Сталінської залізниці постала проблема: як нагодувати хлібом 220 робітників Новомиколаївського кам'яного кар'єру. Перебираючи в пам'яті пригоди з історії громадського харчування, він пригадав чуту в дитинстві притчу про те, як п'ятьма хлібами нагодували три тисячі люду.

— Так невже ж я не нагодую 220 робітників цілим вагоном хліба?! — вигукнув начальник ВРП.

І... не нагодував.

Чому?

Тому, що вагон-хліборозвозка ВРП стоїть на кар'єрі лише 1 (одну!) хвилину.

А що можна зробити за одну хвилину?

Влаштувати блискавичну баталію перед хліборозвозкою в стилі «мала купа—вали ще»—і залишитись без хліба.

За хвилину можна розгубити весь авторитет начальника ВРП і назавжди втратити своє добре ім'я.

Але за хвилину можна зробити й розумне, добре діло: змінити порядок постачання хлібом.

От що таке одна хвилина!

ЦЕ Ж ТАК ПРОСТО!

Розповімо коротеньку історію.

В одному конверті лежало два листи.

Один був категоричний і холодний. «Через велику чергу громадян, — писалося в ньому, — що стоять на квартирному облікові набагато раніш за Вас... виконком не має змоги задовольнити Ваше прохання про надання житлоплощі позачергово».

Другий лист був теплий, кожен рядок його подавав надію. У ньому писалося: «При складанні списку тих, хто конче потребує житлоплощі, виконком розгляне Ваше прохання і про наслідки повідомить Вас».

На обох листах стояла одна дата (10.II. 60 р.), один номер (462-й). Обидва були підписані головою виконкому Ленінської райради депутатів трудящих м. Києва т. Тарасенком. Але жоден з них не втішив людини, бо один лист виключав другий.

А щоб такого більше не траплялося, треба робити так: підписуючи листи, читати їх. А читаючи, думати, котрий надсилати, а котрий до кошика викинути.

Це ж так просто!

КОЛИ КЛИЧЕ ХВОРИЙ

Тяжко захворів Георгій Дмитрович Лавунов — помічник головного лікаря Нестеровського району (Львівська область) по санітарній службі.

А санітарна служба —серйозна служба. Тут що не так — штраф. За антисанітарію — штраф. За антигігієну — штраф. За те й друге разом — штраф подвійний.

А от у Нестерові не так. Не збудувала рембудконтора Лавунову у дворі вбиральню — штраф. Збудувала сарай — нема штрафу. Покритикували Георгія Дмитровича— штраф. Підмогоричили — немає штрафу.

Спробував було його лікувати виконком райради: записав йому сувору догану. Не допомогло: лютує, штрафує.

А людину ж треба лікувати. І від самодурства, і від використання свого службового становища.

Зробити це повинна обласний санлікар т. Болховитянова.

А чому б їй і справді не з'явитися на виклик до хворого?

ЯК ПЕРЕСТАТИ ПСУВАТИ ПАПІР

Листується радгосп з заводом. З липня 1959 р. листується.

ПИШЕ РАДГОСП ЗАВОДОВІ: Одержали олійницю вашого виробництва. У ній багато бракованих деталей. Олійниця стоїть. Маємо збитки. Шліть деталі.

ЗАВОД РАДГОСПОВІ: Браку не визнаємо. Деталі можемо вислати за гроші. Женіть монету.

РАДГОСП ЗАВОДОВІ: Монету погнали. Женіть деталі. Наша адреса: Станція Оленівка, Донецької залізниці. Радгосп «Гірник».

ЗАВОД РАДГОСПОВІ: Гроші одержали. Ваша адреса?

РАДГОСП ЗАВОДОВІ: Ми ж написали. Повідомляємо вдруге. Швидше шліть.

ЗАВОД РАДГОСПОВІ: Куди слати?

РАДГОСП ЗАВОДОВІ: Втретє повідомляємо нашу адресу. Не тягніть. Збитки ростуть.

ЗАВОД РАДГОСПОВІ: Негайно повідомте адресу.

...Знов за рибу гроші!..

А що, коли б директор Уманського ремонтного заводу т. Фоменко, замість підписувати такі цидули, та прочитав листи з радгоспу. Що б він після цього зробив?

Напевне, навів би порядок у своїй канцелярії, вигнав би з заводу бюрократизм. І робили б люди на заводі діло, дарма не псували б паперу.

Ол. ГРОМОВ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

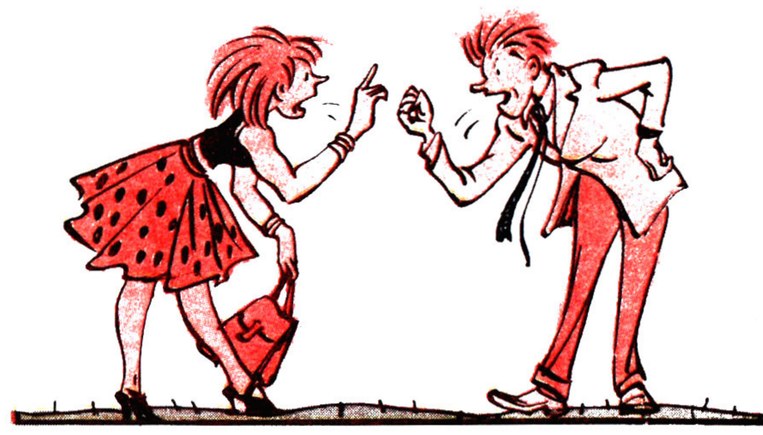

Історія одного кохання.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19, Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 7(426) (на украинском языке). Підписано до друку 19.III. 1960 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк арк.

БФ 02874. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 1465. Тираж 250 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів

http://perec-ua. livejornal.com

САТИРА наших друзів

Після критики за ротозійство.
(Журнал «Хенек», Уфа).

— Дай книгу скарг! Ти святе причастя водою розвів.
(Журнал «Вожик», Мінськ).

КОЛИСЬ

— У кожному кишлаку був один письменний.
— Хто?
— Мулла.

ТЕПЕР

— У кожному кишлаку залишилося по одному неписьменному.
— Хто ж це?
— Той же мулла.
(Журнал «Хорпуштак», Сталінабад).

— Не для себе будую — приймуть і так!

— Це знущання! Я сюди жити не піду...
(Журнал «Капкан», Чебоксари).

— Чому ми ніколи не запрошуємо в гості наше керівництво? Хіба ми такі бідні?
— Навпаки, тому, що ми надто вже багаті...
(Журнал «Ніангі», Тбілісі).

ЩЕ ПРО ЯКІСТЬ МЕБЛІВ

— Держи, жінко, ось я тобі нового стільця купив.
(Журнал «Кіперуш», Кишинів).

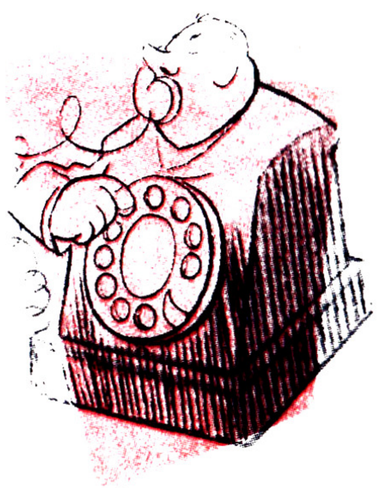

Автомат.

Зайві крила.

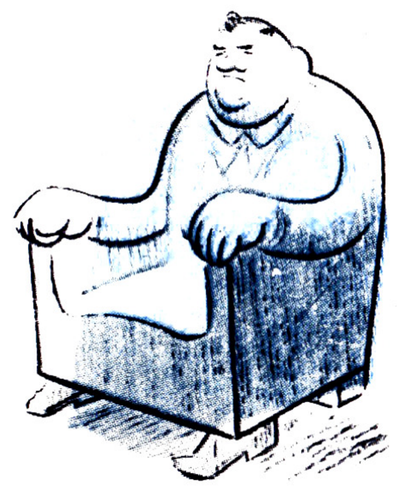

Порожнє місце.
(Журнал «Піккер», Таллін).

Без слів.
(Журнал «Дадзіс», Рига).